

РЕШЕНИЕ

№ 5899

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5464** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26 ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Я. /Л. А./, гражданин на Република С., [дата на раждане], чрез представител по пълномощие адв. В. У., със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р- 8020/04.04.2023г. на директора на дирекция „Миграция”- МВР.

В жалбата са изложени доводи, че оспореният отказ е неправилен, и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Визира се и несъответствие с целта на закона - нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Жалбоподателят поддържа, че необосновано се приема, че А. Я. е декларирал неверни данни или е представил документ с невярно съдържание, доколкото не е намерен на посочения от него адрес при извършена проверка от служители на МВР. Счита се, че не съществува законово задължение за лицето да живее и да се намира постоянно на посочения от него постоянен адрес, както и това, че не е открит на адреса към момента на извършване на проверката, не следва да има значение. Посочва, че по време на проверката собственичката на наетото жилище е заявила, че е предоставила адреса си, което се потвърждавало и от представената нотариално заверена декларация. Изтъква, че в случая не е доказано обстоятелството, че жалбоподателят е осъществил хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В жалбата се

посочва още, че нито посочването на обстоятелство за адрес в заявление, нито представената по преписката декларация могат да бъдат квалифицирани като документ с невярно съдържание. Моли съда да отмени оспорения административен акт и на осн. чл. 173, ал. 2 от АПК да изпрати преписката на съответния компетентен административен орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция", МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият А. Я. /J. A./, гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение № 00103050120230127, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л. 29/.

На 14.12.2022 г. А. Я. е подал Заявление, с рег. № 536500-5177/14.12.2022 г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л. 16/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава: [населено място], [улица]. Представил е още заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.; Трудов договор № 024/14.12.2022 г. /л. 34/, сключен между жалбоподателя и „Д.А.С. ХАУСБАУ“ ЕООД за длъжност „общ работник, строителство на сгради“ на пълно работно време от 8 часа дневно с месторабота и задължения, утвърдени в длъжностната характеристика, която по делото не е представена; Справка за актуално състояние на действащите трудови договори по отношения на дружеството-работодател; Декларация /л. 33/ с нотариална заверка на подписа от С. К. Г., ЕГН 45103140159, с която същата е декларирала, че притежава собствено жилище по нотариален акт № 101, намиращо се в [населено място], [улица], което ще предоставя за ползване на лицето А. Я. и е съгласна лицето да бъде адресно регистрирано на посочения адрес; Свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд В., Република С., в превод на български език /л. 31/.

В хода на административната процедура, с писмо рег. № БЛ-31-3571/29.12.2022 г. /л. 36/ по описа на ТДНС - Б., ДАНС е представено становище, съгласно което специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че А. Я. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по

местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективирана в Докладна записка, рег. № 5365р-515/16.02.2023 г. /л. 37/ на младши ПИ Е. И. в група „Миграция“ към ОД на МВР-Б., адресирана до началника на Група „Миграция“ към ОД на МВР-Б.. От съдържанието на същата се установява, че на 15.02.2023 г. служители на „Миграция“ при ОДМВР - Б. извършили проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], [улица]. Чужденецът не бил установен да пребивава на адреса. Последното е установено от проведен разговор със собственика на имота С. К. Г., която при разговор е заявила, че не подписала договор за наем а само е подписала декларация за 5-6 бр. чужденци на които, не може да посочи имената и никога не е виждала, документите е подписала защото е помолил неин близък. Същата заявявала, че няма против лицата да пребивават в жилището, но е знаела, че лицата няма да пребивават в жилището. В докладната записка се посочва още, че видно от извършена справка в АИС „БДС“ и „ЕРЧ“ на адреса [населено място], [улица] са регистрирани 3 български граждани и 5 лица чужди граждани.

Към преписката е приложена още справка от АИС „Граничен Контрол“ /л. 43/, от която се установява, че за периода от 13.12.2022 г. 04.04.2023 г. А. Я. е напуснал територията на Република България на 14.12.2022г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента на проверката – 08.06.2023 г. няма регистрирани последващи влизания на територията на страната.

Изготвено е отрицателно становище по чл. 46 ППЗЧРБ, с рег. № 5365р-529 от 17.02.2023 г. /л. 22/ на началник, старши инспектор З. П. по отношение възможността А. Я. да придобие статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република България. Постановен е оспореният Отказ с рег. № 5364р-8020/04.04.2023г. на директора на дирекция „Миграция“- МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-5177/14.12.2022 г. по описа на група „Миграция“ при ОДМВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал. 3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл. 34, ал.1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чужденеца на декларирания от него адрес в [населено място], където същият не бил установен. Въз основа на установените в хода на проверката обстоятелства в т.ч. обясненията на собственика на имота С. Г. и от друга страна информацията от извършената справка в АИС „Граничен контрол“ , административният орган е достигнал до извод, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението А. Я. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация /л. 33/ за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Прието е, че в случая по преписката е налице противоречие между фактически установените обстоятелства и наличните документи по преписката към процесното заявление. Така установеното е дало на органа основание да постанови отказ по чл.10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по подаденото заявление.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 12.05.2023 г. на упълномощено лице К. У., жалбата е депозирана до съда на 29.05.2023 г. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Отказът е издаден на осн. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1, т. 23 - „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че оспорваният има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото от него заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и безсрочен трудов договор /л. 34/, сключен на 14.12.2022 г. между жалбоподателя и „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД за длъжност „общ работник, строителство на сгради“ на пълно работно време от 8 часа дневно.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 15.02.2023 г., обективизирана в Докладна записка с рег. № 5365р-515/16.02.2023 г., в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване - чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни. Въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят А. Я. е посочил изрично в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес в [населено място], [улица], за което е представил и декларация с нотариална заверка на подписа от собственик на имота С. Г..

Неоснователни са оплакванията на оспорвания, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственик на недвижимия имот. Предоставената информация в докладната записка се основава и на справки в информационните масиви на МВР. Отделно в хода на административното производство е извършена справка за пътувания на лице – чужд гражданин за периода, видно от която за периода от 13.12.2022 г. до 04.04.2023 г., жалбоподателят А. Я. е влязъл в България веднъж на 14.12.2022 г., непосредствено преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване /същото е подадено на дата 14.12.2022 г./, след което на същия ден е излязъл от страната.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на

разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за деклариращи неверни данни.

Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], [улица]. От Докладна записка с рег. № 5365р-515/16.02.2023 г. о т извършените проверки в АИС „БДС“ и „ЕРЧ“ се установява, че на адреса [населено място], [улица] са регистрирани 3-ма български граждани и 5 физически лица чужди граждани. Последното кореспондира с обясненията на собственика на S ид. ч. от имота на посочения адрес, която твърди, че неин познат я е помолил да регистрира 5-6 сръбски граждани на адреса и е знаела, че те няма да живеят там.

Обективен факт е, че чужденецът е бил в страната само на 14.12.2022 г., когато е подал заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България и когато са му били връчени екземпляр от трудов договор № 024/14.12.2022 г., копие от удостоверение по чл. 62, ал. 5 от КТ, заверено в ТД на НАП и длъжностна характеристика.

Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното и ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждият гражданин не пребивава на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, както се твърди в жалбата, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение. /В този см. Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“./

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на деклариращи достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно

декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни.

Освен посоченото, по отношение на възможността жалбоподателят реално да изпълнява трудовия договор, който е представил по преписката, съдът взе предвид писмените доказателствата относими към работодателя на оспорвания, представени от ответника в открито съдебно заседание във връзка с дадените указания от съда в разпореждане от 19.06.2023г.

От съдържанието на писмо, изх. № 23052779 от 06.06.2023 г. на директора на Д“ИТ“ К., се установява, че работодателят „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], [улица], е вписан в Търговския регистър на 22.07.2022 г. Опитите за осъществяване на контакт със законен представител на „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД са останали безуспешни. Контакти не били осъществени чрез писмо с обратна разписка и на електронна поща. От ТД на НАП офис К. била предоставена информация, че търговецът не е предоставил данни за упълномощено лице, а кметът на [община] уведомял с писмо, изх.№ 23050324/26.05.2023 г., че не съществува административен адрес [населено място], [улица]. От служебна справка в Търговския регистър се установило, че на 01.06.2023г. е вписана промяна на седалището и адреса на управление на търговското дружество – град Б. , [улица]. От докладна записка рег. № 5365р-1507/23.06.2023г. по описа на ОД МВР“Б.“ Група Миграция се установява, че на 23.06.2023г. служители в група“Миграция“ са извършили проверка на адреса, при която не е открит офис или табели на „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД. Така установените обстоятелства са допълнително основание да се приеме, че при деклариране на данни в заявление с рег. № 536500-5177/14.12.2022 г. за целите на получаване на право на пребиваване, чуждият гражданин е посочил неверни данни – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези

служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

На основание чл. 172, ал. 2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноси, като при отхвърляне на претенцията за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Я. /J. А./, гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК] срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, с рег. № 5364р- 8020/04.04.2023 г. на директора на дирекция „Миграция”- МВР.

ОСЪЖДА А. Я. /J. А./, гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК] да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: